

«Депресивний синдром»

Іван Андрусяк

Оксані

1.

Жовтий вечір. Оранжеві свічі.

Кварта вицвілого вина.

Ти вина моя перша і вічна.

Ти єдина моя вина.

По дорозі безпечної долі,

по дорозі битого скла

я несу тебе, вірну і голу,

не втираючи осінь з чола.

Ти мовчиш. Ти повинна мовчати.

З-під зачинених мертво очей

тихо сочиться страх дитинчати

і повільно по щічці тече.

Нам назустріч виходить карета.

Стигле ложе постелено в ній.

О наївні химери поета!

О безпомічна цнота надій...

2.

нам сьогодні повільно безладно невлучно

говорити мовчати і знов говорити

і спиратись на часу тоненьке поруччя
і зтяжно останню цигарку палити

потім знову мовчати мовчати мовчати
доки нерви не стверднуть сіткою дроту
і ховати в очах нуклуїдні карати
чи то крові чи сліз чи наруги чи поту

членувати думки на потерті скрижалі
на свавільні листівки на мудрі рулони
і самотньо довершувать психоаналіз
голубого дощу на роздвоєне лоно

ми повинні багато ми довго повинні
забувати про щастя під вітром вишневим
і кусаючи губи криваві аж винні
роздягати очима стару королеву

королева підходить спокійно панове
під сорочкою білою кості зелені
нумо гордо дивімось а нум гонорово
говорімо про сексу пориви шалені

говорімо... та ні стоїмо як дерева
і останнім зусиллям ковтаємо муку
супокійно підходить бліда королева
для цілунку сухотну протягує руку

3

ідеш і бачиш
колючі груди

ідеши і бачиши
голос білявого хлопця
в червоному кашкеті
ідеши і бачиши
дорогу яка не веде

котяться з неба
розпечені персики
меркне

маліє

жовта гора
спертися ліктями
поглядом спертися
впасти долілиць
пропасти
пора

лежиши і чуєши
тріпоче камінь
лежиши і чуєши
солодке вологе тепле
котиться зліва
лежиши і чуєши
усмішку винного

я винен
вина моя
стиснена в правій руці
я винен у тому що я не подібен на себе

я винен у тому
що горобці
склювали усіх без винятку
зебрів

смугасті
китиці
кити
кентаври
круг

мене

круг

тебе

смугасте цунамі
заливає таврію
і
залишає
смугасті дебрі

дерево сходить
заходить дерево
сонце ворушиться
сон червоніє
де Ти Господи
янголи де ви
озовися
Діво Маріє...

4.

ви такі ж як і я

наївні

ви такі ж як і я

довірливі

на бантинах спите

як півні

і встаєте щоранку

з півнями

а мені залишилось

спинитися

на четвертій сходинці

знизу

усміхнутися

помолитися

і вдягнути чернечу ризу...